

ایران؛ رسانه مکتوب شریف

بدیهی است ابزارهای مطبوعاتی بویژه روزنامه‌ها، یکی از بهترین ابزارهای رسانه‌ای برای ثبت و ضبط، وقایع‌نگاری است. بار دیگر تأکید می‌کنم خصوصاً روزنامه‌ها. چرا که این رسانه‌های مکتوب علاوه بر ارائه گزارش تمامی وقایع اتفاقیه، تحلیل‌ها، آراء، اخبار و... به مخاطبان، ناخودآگاه به گونه‌ای زمان را هم به ثبت می‌رسانند و موجب می‌شوند این وقایع‌نگاری‌ها آرشیو شوند. براین اساس، علاوه بر روزمرگی‌ها که می‌تواند دستمایه تولید محتوای روزنامه‌ها باشد و اطلاعات و آگاهی بیشتری از زمانه در اختیار مخاطبان قرار دهد، گذشته مکتوب نیز شکل می‌گیرد و از این طریق دریچه‌ای به گذشته حاصل می‌شود که با وضوح بسیار، روزبه‌روز قابل کاویدن باشد. روزنامه ایران هم یکی از ابزارهای مهم رسانه‌ای کشورمان است که بحمدالله سی‌سالگی‌اش را شاهد هستیم و جشن می‌گیریم و به همه دست‌اندرکاران، خبرنگاران و متفکران این روزنامه تبریک عرض می‌کنم. بی‌تردید این ابزار رسانه‌ای به نوبه خود، تلاش و سهم بسیاری در افزایش آگاهی‌های عمومی داشته که درخور تقدیر و تحسین است و به دنبال آن لازم است مخاطبین هم با حمایت‌هایشان و هم از طریق حفظ ارتباط

مجید اخشانی
خواننده موسیقی پاپ

جدید هستیم. ولی بحمدالله رسانه‌های قدیمی که شامل روزنامه‌ها می‌شود، همچنان با همان کیفیت خوب محتوا تولید می‌کنند و در تحریریه‌های آنها خبرنگاران و روزنامه‌نگاران مجرب و مطلع بسیاری به این تولیدات مشغول هستند و همین موضوع متضمن کیفیت این رسانه‌هاست. لازم به یادآوری است، خود من حدوداً از سال ۹۱ به صورت حرفه‌ای با دنیای مطبوعات آشنا شدم و از آن به بعد بود که در عمل به معنا و عملکرد مهم و مقدس قلم که در قرآن هم به آن اشاره شده پی بردم. نکته دیگر درباره نوشتن یا قلم زدن در عرصه رسانه این است که سخن گفتن متفاوت از نوشتن است. شما می‌توانید ساعت‌ها حرف بزنید و اظهارنظر کنید اما آن هنگام که می‌خواهید دست به قلم ببرید و بنویسید، ناتوانی‌ها مشخص می‌شود و اشکالات بروز پیدا می‌کند و متوجه خواهید شد نوشتن از اساس با حرف زدن قابل قیاس نیست و دو کار مجزا هستند. نکته دیگر این است، بی‌تردید کسانی که می‌نویسند از کسانی که تنها سخن می‌گویند عالم‌تر و فرهیخته‌تر هستند و این نتیجه‌ای است که شخصاً به آن رسیدم و سبب شد ارادتم به اهالی فرهیخته قلم و مطبوعات صد برابر شود و تلاشم این است که از این قشر

ممتاز جامعه بیشتر بیاموزم.

سخن آخرم با خبرنگاران و روزنامه‌نگاران است و براین نظم روزنامه‌هایی که قدرت بیشتری دارند، باید در پرورش خبرنگاران و کسانی که به صورت حرفه‌ای و تخصصی خبرنگاری را دنبال می‌کنند، تلاش بیشتری داشته باشند. لازم به ذکر است در حوزه‌های مختلف هنر که البته رشته تخصصی من نیز هست و خصوصاً در موسیقی، این موضوع بیشتر احساس می‌شود و در این عرصه خبرنگاران حرفه‌ای کم تعدادی فعالیت می‌کنند و ضرورت دارد خبرنگاران اختصاصی حوزه‌های مختلف هنری، آموزش و پرورش داده شوند. بنابراین در دنیای امروز لازم است که خبرنگاران کارشناس خبره و ارشد در حوزه‌های تخصصی هنر تربیت شوند و با توجه به تجربه‌ای که در این حوزه دارند درباره موضوعات با نگاه کارشناسانه بنویسند. بدیهی است دیگر فرآیندهای تولید محتوا و خبر به شکل‌های سنتی راضی‌کننده نیست و باید از سوی یک خبرنگار صاحب‌نظر صورت بگیرد. در پایان، امیدوارم در سالروز سی‌سالگی روزنامه ایران، شاهد اتفاقات درخشان در این رسانه مکتوب باشیم.

خود با دنیای مطبوعات، سهم و نقش مهم خود را در حیات این‌گونه ابزارهای رسانه‌ای ایفا کنند. باید بگویم این ابزارهای رسانه‌ای به جد قابل قیاس با ابزارهای رسانه‌ای جدید که بخش عمده‌ای از توجه مردم را به خود اختصاص داده‌اند، نیست. چرا که در تولید محتوای یک روزنامه، تیم‌های متعدد، افراد مختلف و کارشناسان و صاحب‌نظران دور هم جمع می‌شوند و محتوایی را منتشر می‌کنند که براساس علم و کارشناسی تولید شده است. اما در رسانه‌های جدید، متأسفانه یک شخص با هر نیت یا قصد و غرض و دور از هر صلاحیتی، اقدام به انتشار مطالبی می‌کند که حتی می‌تواند به پراکنش اخبار مسموم هم منجر شود. به همین دلیل به بهانه سی‌سالگی روزنامه ایران بار دیگر یادآوری می‌کنم، قطعاً رسانه‌های مکتوب به‌مراتب متفن‌تر، معتمدتر و شریف‌تر از رسانه‌های جدیدی هستند که کنترلی بر آنها نیست. ناگفته نماند که هیچ‌گاه منکر تکنولوژی نبوده و نیستم و معتقدم، لازم است از ابزارهای روز دنیا بهره برد اما هر محصول نویی یقیناً بهترین و جامع‌ترین نیست، مگر اینکه تکامل یافته باشد. اگرچه همچنان منتظر تکامل رسانه‌های

